

Willem V in 1806 was overleden. - Toen na de inlijving bij Frankrijk, om precies te zijn in 1811, van 25 tot 27 oktober keizer Napoleon met zijn gemalin ook Rotterdam bezocht, kregen ook predikanten, onder wie Scharp, een invitatie de grote audiëntie bij te wonen. Wèl had de onder-prefect het raadzaam geacht Scharp van tevoren bij zich te laten komen. Hij had hem vriendelijk op het hart gedrukt zich 'te onthouden van zulke uitdrukkingen, welke de tegenwoordige staat der publieke zaken in een al te donker en akelig licht' zouden plaatsen. Deze waarschuwing gold ook zijn collega's. Om de weleerwaarde heren wat te paaien hief deze onder-prefect een bepaling van 1796 op, waarbij 't aan 'Leeraars of andere kerkelijke Beampten' verboden was buiten hun kerkgebouwen de straat op te gaan 'met eenig onderscheidend teken'. Nú mochten zij, gebeft als weleer, zich in het openbaar vertonen, ja, het zou het Gouvernement aangenaam zijn, als zij, alzo uitgedost, ter audiëntie zouden verschijnen. Zij kwamen ook en zij gaven Zijne Majesteit geen de minste aanstoot (zelfs Sander niet, die het eenmaal bestaan moet hebben te bidden: 'Heer, die Nero's en Caligula's op tronen plaatst, wij bidden U voor de keizer...')³⁶).

Máár, als het getijde is gekeerd en de Oranje-souverein Willem I met zijn tweede zoon, prins Frederik, op donderdag 9 december 1813 Rotterdam bezoekt, voert Scharp als eerste uit de kerkelijke gezindten het woord bij de grootse ontvangst op de Marinewerf. Maar ik mag de vierde kerkelijke spreker, dominee Sander, niet overslaan. Hij toch was de eerste martelaar van zijn liefde tot het Oranje-huis geweest, want nog eerder dan Scharp had hij zijn ambtelijk congé gekregen, nl. in april 1795 en pas in 1802 zag hij zich weer in genade aangenomen³⁷). Máár Scharp zou Scharp niet geweest zijn als hij het had laten blijven bij een toespraak op de dag van blijde inkomste. Hij publiceerde een Lierzang, waaruit kan blijken dat zijn oude liefde allerminst is bekoeld. Hij weet dan weer die ouderwetse tonen aan zijn muze te ontfutselen:

'...De God onzer Vaadren heeft tranen en zuchten;
Die 't hart overkropt door den weedom, ontvlugten,
Verhoort, en weer leven herbragt uit den dood;
Hij wenkte, Die 't vonnis van BELSAZAR velde
en NEBUCADNEZAR verwees tot het gras;
Hij wenkte, en het bleek (hoe hoog men hem stelde)
Wat made voor God een NAPOLEON was...'³⁸).